

I. szonett

*Krőzust játszik holdütötte vidék
ezüsttel telik meg minden lábnyom
Most hogy a semmi kapuján kilépsz
szeretődöt csókold kétszer vállon*

*Kihűlt aranyát csörgeti az ég
felébred Margit Krisztusi csöndben
emeli arcát riadtan feléd
— Kié-nagy Madár verdes fölöttem?*

*— Enyém-volt Madár Nyugodj meg végre
Holdárban úszik haja vetése
elmerülnek tornyok fák és házak*

*Krőzust játszik holdütötte vidék
Most hogy a semmi kapuján kilépsz
Szárny ver fölötted Lány néz utánad*

II. szonett

*Ha magamra hagy péntek este
mint homályos szobában kisgyerek
dühösen csapok jobbra-balra
felöklelek mindent és leverek*

*Azután arcom tenyerembe
lecsapom pillantásom réseit
nyugtatom magam mint gyógyszerrel
Ő nincs! — csak amit látok — létezik*

*Szesznek döccentem sajjó fejem
asszonyok forró szoknyája alatt
bolyongok: Verserdő-fejedelem*

*Véremben fölvert szarvas szökken
Hajamban Halál-Úr-kaszás arat
Az Idő elzuhan dérütötten*

!

Vedd magadhoz csókom s kísérne
Tölts hideg tejet véres edénybe
Fogjon tüzet tiszta vánkosod
Lökjön ki szived vonat elébe

Reszkess hogy vesszővel csapok rád
Szűkölj — tigris-gyémántok vacogják
Csak szemedben dühöm s bánatod
Öled kopárrá hímcsordák fosszák

Kezed oltárnak békát adjon
Melled ringása szőlőt rohasszon
Kapák törjék álmod ugarát
Örömed kapja vajúdó asszony

Csípőd kígyó roppantsa össze
Medencéd kölyköd vérben fürössze
Magáért sír néha az állat
Így s ember zuhan szikkadt rögökre

Nádak szoknyádat lehasítsák
Szád szélét zsilettek pirosítsák
Két holló kerengjen fölötted
Halálod holtomhoz igazítsák

Etűd

Meleg havat írok
Már csak ennyit érek:
elfektet egy árok
részeg magyar írók
ködöt hordanak rám